Ч. 143 Четвер 27 червня (9 липня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

В справі виборів до Ради державної.

Від кількох днів удержуєсь упорно чутка, що правительство думає у вересни розвязати Раду державну і розписати нові вибори, щоби новий парламент о скілько можна найскорше міг розпочати нараду над відновленєм угоди з Угорщиною. Ту чутку піддержують ще більше такі факти, як нарада центрального польского комітету виборчого у Львові і приготовленя виборчі в поодиноких краях коронних. Так н. пр. доносять з Кракова, що тамошний маґістрат дістав завозване, щоби безпроволочно виголосив спис тамошних виборців в новій т. зв. загальній куриї виборчій. Той спис як і проєкт подїлу Кракова на ґрупи виборчі має бути предложений найдальше до 10 серпня. Староство в Лїнцу розіслало знов до урядів громадских свого повіта розпорядженє в справі спису виборців до Ради державної в котрім так сказано: Потрібні до того громадскі цертифікати, виписи з метрик уродженя і всякі инші документи суть вільні від стемпля. Якогось окремого доказу на то, що хтось замешкує в громаді вже від шести місяців, як того вимагає закон, не треба жадати, бо уряд громадский може кождої хвилї перекопати ся о тім о кождім, хто жадає для себе права виборчого. Уряди громадскі мають отже безпроволочно взятись до виготовленя списів виборців до Ради державної в загальній клясї виборчій, а староство буде їм при тім радою і дїлом помагати, о скілько зможе, щоби ся робота була готова до ужитку до виготовленя маючої уложити ся після §. 25 ординациї виборчої до Ради державної лїсти виборчої, коли в своїм часї будуть розписані загальні вибори. Отже уложений після того для кождої громади спис виборців, до котрого треба доложити згадані повисше потрібні документи і евентуально наспівші зголошеня до права вибору має начальник громади напевно предложити старосту до дня 1 серпня с. р.

Отже зі взгляду на чутку о розвязаню Ради державної, як кажуть, може вже у вересни і зі взгляду на повисші приготовленя до виборів до Ради державної заявляє Fremdenblatt на основі інформаций, засягнених з компетентної сторони, як слїдує:

Вже згори було ясно, що тут не може розходити ся о остаточне виготовленє лїсти виборчої, бо закон, після котрого та лїста мала би бути уложена ще не оголошений. Мінїстерство справ внутрішних приказало лиш урядам громадским виготовити списи виборців з загальної куриї виборчої, котрі в своїм часї мають служити за основу до виготовленя лїст виборчих. Поминувши вже управнені до вибору особи, котрі, як звістно, голосують і в новій куриї, мають ті списи на основі послїдної конскрипциї, відтак, о скілько від того часу настали зміни, на основі зголошень прибувших чужих людий, взглядно протоколів о зголошенях слуг, челяди і т. д., виказати також і такі особи управнені до вибору, котрих нема ані в списах конскрипцийних ані в згаданих зголошенях. Длятого розпоряджено, щоби в поодиноких громадах завозвано публичними оголошенями всїх горожан, аби они зголосили своє право до вибору в загальній куриї і виказали ся тим правом. Списи ті не мають бути виложені публично до перегляду ані не будуть допускати ся рекламациї, бо то дїло застерігає ся поступованю виборчому.

З сего видко найлїпше, що розпорядженє правительства має на цїли лиш само приготовленє, щоби з одної сторони низшим властям улекшити в будучности їх дуже трудну задачу, з другої же нових виборців вже тепер зробити уважними на їх будуче право вибору, щоби тим способом зробити в своїм часї поступованє рекламацийне простїйшим.

Віче католицке.

Вчера вечером о 6 годинї відбуло ся на площи вистави в сали музичній торжественне відкритє віча, а заразом і перше засїданє. В красно прибраній сали, украшеній хоругвами о барвах папских і народних, зібрало ся звиш 1600 людий, а межи ними князї церкви, представителї властий і институций краєвих та богато людий всїлякого званя. В глубині салї обитій пурпурою на котрій видніє ся Спаситель на хресті, було уставлене підвисшенє, а на нїм засїли Є. Ем. Кард. Сембратович, Архієпіскопи Моравский і Ісакович, епіскопи Пузина і Вебер та архипресвітер гр. кат. перемиской капітули Чехович. По другій сторонї сидїли: маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї, презес Кола польского Залєский, ґр. Войтїх Дїдушицкий, ґр. Стан.

37)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично - наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

V.

Буря.

Два дни по тій розмові, Джоп Менґлїс звернувши на полудне, заявив, що *Дункан* находить ся під 113° 37' довжини. Подорожні поглянули на карту, що висїла на одній стїні корабля і побачили з великим вдоволенєм, що лише пять степенів дїлило їх від пригірка Бернуїлї. Між тим пригірком а косою Антркасто робить австральский берег лук, котрого підставою єсть трийцятий семий рівнобіжник. Можна було сьміло на то числити, що найдальше за чотири дни покаже ся на виднокрузї пригірок Бернуїлї.

Аж до того часу сприяв плавбі яхту західний вітер, але від кількох днів очевидячки меншів, стихав, аж вкінци 13 грудня перестав цїлком віяти, а вітрила повисли на маштах. Коли би не дужа шріба *Дункана*, то корабель був би станув на мори серед цїлковитої тишини.

Така тишина могла Бог знає як довго тревати. Вечером говорив о тім Ґленарван з капітаном корабля, котрий побачивши, що припаси вугля вичерпують ся, сильно занепокоїв ся тим браком вітру, якого — як казали моряки — не було навіть на стілько, кілько влїзлось би в капелюх.

— Однако на кождий спосіб — сказав Ґленарван — нема чого так дуже нарікати; лїпше як нема вітру, нїж колиб був вітер противний.

— То правда — відповів Джон Менґлїс — однако як раз така тишина приводить за собою наглу зміну погоди і тому я єї бою ся. Кождої хвилї можна сподївати ся вітрів т. зв. „муссоп“, що з величезною силою лютять ся на Індийскім океанї. Від жовтня до цьвітня віють они від північно-всхідної сторони і коли нас тут захоплять, то наша подорож мусить дуже припізнитись.

— Що-ж дїяти, дорогий капітане! Мусимо ще й то перетерпіти. Впрочім крім припізненя не грозить нам нїяка инша небезпечність.

— Коли до вітрів не прилучить ся й буря.

— То ви може того боїте ся? — спитав Ґленарван, розглядаючи ся по чистім небі.

— Так — відповів капітан. — Я то говорю лише до Вашої Милости, бо не хотїв би лякати нї леді Ґленарван нї міс Мариї Ірант.

— Дуже справедливо. Але чого ви властиво боїте ся?

— Виджу богато неприязних познак. Не вірте мильорде тій мнимій чистотї неба, бо нема нїчого більше зрадливого як то. Від двох днів барометер нагле опадає, а тої перестороги не треба легковажити. Я дуже бою ся бурі на тим мори, бо вже єї раз бачив. Пари що збирають ся на величезних ледових просторах коло полудневого бігуна, викликують незвичайно сильну струю воздуха. Звідси настає борба між вітрами бігуновими і рівниковими і викликує найстрашнїйші бурі, яким нїякий корабель не годен оперти ся.

— Пане Менґлїс — відповів Ґленарван — *Дункан* знаменито збудований корабель а єго капітан зручний і вправний моряк. Нехай прийде буря, ми зуміємо оборонити ся.

Джон Менґлїс, побоюючи ся бурі ішов просто за голосом свого інстинкту. Він був практичний знаток погоди. Безнастанне опадане барометра велїло єму зарядити всякі средства осторожности на покладї корабля. Він надіяв ся сильної бурі, котрої ще не видко було на небі, але котру заповідав нехибно барометер.

Цїлу ніч був Джон на помостї. Около одинайцятої години захмарило ся небо від полудневої сторони. Джон велїв зараз звинути всї більші вітрила. О півночи давав ся чути вже сильнїйший вітер, так що гнав вже з скоростию шістьох сяжнїв на секунду. Скрипіт маштів та внутрішних вязань корабля звернув увагу подорожних, що доси ще о нїчім не знали. Паґанель, Ґленарван, майор і Роберт вийшли на поміст — одні з цїкавости, другі щоби помагати при роботї. По небі перед хвилею ще чистім і ясним котили ся густі хмари, поперерывані тут і там ясними смугами, так що виглядали немов велика шкіра леопарда

— Чи то ураґан? — спитав коротко льорд Ґленарван.

— Ще нї, але незабаром буде — відповів Джон.

Тарновский, през. Коритовский, през. Тхуржницкий, кн. Любомирский, Ґорайский і Дембовский. На сали були члени поодиноких капітул, настоятелї монастирів і конґреґаций і т. д. Явило ся також богато послів.

Збори відкрив предсїдатель комітету др. Т. Пілят довшою промовою і запросив відтак зібраних до вибору предсїдателя і єго заступників. Предсїдателем вибрано через акламацию кн. Адама Сапігу а єго заступниками дра Шараневичаі ґр. Щасн. Козебродского. Кн. Сапіга в своїй промові зазначив, що на вічу стрітили ся члени греко-католицкого і римо-католицкого обряду. Тут подали собі руки Поляки і Русини, бо однакова їх цїль і дорога. Маю надію — сказав бесїдник — що стрітившись тут будемо від тепер стрічати ся і на инших полях. А того бажаю краєви. Наконець подякував бесїдник за свій вибір. — Проф. др. Шараневич подякував так само по руски за вибір і висказав радість, що знайшли ся спільні засади, котрі обом народам позволять працювати сполученими силами для краю. Кн. Сапіга покликав відтак на секретарів віча кн. Любомірского, дра К. Студиньского, А. Жултовского і о. Волосяньского.

По повитаню віча п. Мохнацким іменем репрезентациї міста і по відчитаню телєґрам та привітних письм, промовив Є. Ем. Кард. Сембратович. Є. Еміненция зазначив в своїй бесїдї вагу Униї і сказав, що она забезпечила Русинам вічне добро, зблизила їх до культури західної, до народу польского і до других народів славяньских та стала ся мостом сполучаючим з правдивою церквою Христовою. Она стала ся для Русинів заборолом їх народности. Русини повинні славити ся унією, але й нарід польский повинен би єї піддержувати, бо скоро би її був неприхильний, згідне пожите обох братних народів булоби неможливе. Головними ознаками униї суть віра католицка і обряд. Для обряду не можна жертвувати віри, але й для віри не можна покидати обряду. **Хто покидає обряд ослабляє сьв. Унію і завдає болючу рану народови рускому, котрий зжив ся з тим обрядом і цїлою душею привик до сего.** Коли хочемо мир Божий удержати в краю, то стережім униї церковної, бо лиш на тій основі, як Русини так і Поляки можемо працювати для спільного добра і поборювати напрями, що доводять суспільність до моральної і матеріяльної руїни.

Наконець говорив проф. др. Мілєвский о справі социяльній. Опісля уконституовали ся поодинокі секциї. В секциї для житя католицкого вибраний предсїдателем о. прал. Чехович, заступниками др. Серафіньский і Тшецєцкий; — в секциї економічно рільничій предсїдателем ґр. Ст. Тарновский; — в секциї шкільній, презесом кн. Вол. Сапіга, заступниками о. крил. Чапельский і дир. Козьол; — в секциї для науки і штуки Впр. о. Моравский, заступниками проф. Дембіньский і проф. П. Стебельский, — секретарями Барвіньский і Ролле; — в секциї прасовій, др. Тіль, а заступниками о. Джулиньский і Т. Мерунович.

Новинки.

Львів дня 8 липня 1896.

— **Іменованя.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував провізоричними інспекторами окружними для шкіл народних в Галичинї: римокат. катихита мужескої школи в Городку о. Ігн. Рибицкого для шкільного округа Домброва, учителя народної школи в Білій Ів. Вероньского для шкільного округа Хшанів, старшого учителя народної школи в Жовкві Льва Квасневского для шкільного округа Підгайцї, Ник. Медвецкого для шкільного округа Скалат, учителя школи вправ при учительскій семинариї в Терноноли Юл. Ловицкого для шкільного округа Залїщики.

— **Соймовий посол др. Дамян Савчак** запрошує своїх виборцїв взглядно правиборцїв на збори, що відбудуть ся в Божикові в домі Впр. о. декана Стеткевича в понедїлок дня 13 липня о год. 11 перед полуднем, щоби там здати справу з своєї посольскої дїяльности.

— **Вибір президиї міста Львова** відбув ся вчера на вечірнім засїданю нової ради міскої. До голосованя приступило 95 радних і вибрали: президентом міста адвоката дра Год. Малаховского, на котрого упало 51 голосів, першим віцепрезидентом купця Кароля Шаера 63 голосами, а другим дотеперішного першого делєґата міста Мих. Михальского 49 голосами.

— **З'їзд презесів рад повітових** відбув ся у Львові в недїлю дня 5 с. м. Цїль з'їзду була обговорити проект заснованя емеритального товариства для урядників рад повітових. Тою справою займали ся вже з'їзди презесів рад повітових 1893 і 1894 року і рішили основати товариство повітових рад. Статут такого товариства виготовив презес ради повітової в Мельци Стеф. Сенковский і над тим статутом радив теперішний з'їзд. Збори відкрив кн. Ад. Сапіга. В з'їздї взяло участь 49 презесів і віцепрезесів повітових рад. Ухвалено, щоби проект статута п. Сенковского відослати ще раз до комісиї, котра має внести свої предложеня на з'їздї в сїчни 1897 р.

— **Страйк столярів** у Львові, що триває вже від чотирох тиждни́в, ще не скінчив ся. Робітники ухвалили страйкувати дальше і не відступати від своїх жадань. Тільки в менших варстатах, де згоджено ся на їх услівя, зачали працювати.

— **Ворожби Фальба** о погодї в липни доси сповняють ся. Именно Фальб заповів таку погоду на липень: Від 1 до 6 липня по двох або трех горячих днях прийдуть сильні дощі і бурі, однако теплота буде звичайна. Від 7 до 10 липня дощі і бурі будуть значнїйші і позимнїє. Від 11 до 14 липня наступлять вже сильні бурі з дощами і теплота ще більше зменшить ся. Від 15 до 20 липня дощі будуть менші, але все ще досить значні. Тепер теплота ще більше опаде і буде холодно. Бурі рідкі. Від 21 до 28 липня не буде бурі і дощі будуть лиш незначні, хиба около 25 можна надїяти ся більшого дощу. Від 29 до 31 липня потеплїє, але прийдуть бурі і короткі зливи. — З краю доносять, що вигляди на жнива дуже сумні. Вже тепер в деяких околицях погнили сїна, а на пшеницю кинула ся ржа.

— **Хоробрий чоловік.** Дня 26 червня вибух огонь в Чернушевичах, львівского повіта. На зловіщий голос церковного дзвона збігли ся люди і застали перед хатою, котру вже обіймила з усїх сторін полумінь, жінку селянина Антона Кривого, що голосила і ломила руки, бо єї кількалїтний син, котрого забули винести з хати, спав на постели. Між людьми, що придивляли ся тій страшній розпуці матери, найшов ся паробок Давид Горин, котрий не надумуючись, кинув ся до хати, вхопив з постели дитину і виломивши вікно, викинув єї на двір. Однако сам страшно переплатив свою відвагу і пожертвоване. В хвили коли хотїв

Як досьвідний моряк видав капітан відповідні прикази і сам ні на хвилю не сходив з помоста. Робив що було треба, щоби не віддати корабля на поталу вихрів та хоропити єго від надмірного хитаня.

В тій хвили опав барометер на на 70 центиметрів, що дуже рідко лучає ся, а й инші прилади моряцкі вказували на бурю.

То була перша година по півночи. Леді Єлена і міс Ґрант занепокоєні сильним хитанем корабля вийшли на поміст. Вітер дув з скористою чотирнайцятьох сяжнів на секунду, свистів по линвах, гудів в спущених вітрилах; величезні филї били о корабель, що скакав як лушпина з оріха по їх розбурханій поверхни...

Коли капітан побачив обі женщини, підбіг скоро до них і просив, щоби вернули до каюти; в тій хвили буря була вже така сильна, що леді Єлена ледве змогла почути слова капітана.

— Чи нема небезпечности? — спитала, коли на хвилю притихло.

— Нема нїякого, панї — відповів Джон — але нї ви нї міс Ґрант не можете бути на помості.

Леді Ґленарван і єї товаришка не опирали ся тому приказови, хоч капітан виповів єго як просьбу. Ледве війшли до своєї каюти, шиби, хоч заслонені засувами затрясли ся від гуку сильної филї; сила вітру збільшила ся, машти нагнули ся під напором вітрил, а яхт немов підносив ся на филях.

Бачний на всьо капітан велїв звинути ще кілька вітрил.

Моряки швидко і зручно виповнювали прикази, а *Дункан*, котрого комин викидав заєдно величезні клуби чорного диму, ударяв нерівно у воду шрібою, що деколи виставала понад єї поверхню.

Ґленарван, майор, Паґанель і Роберт приглядали ся з зачудованем і тревогою тій страшній борбі *Дункана* з филями. Стояли мовчки і сильно держали ся поруча та не могли й слова до себе промовити. Над їх головами серед скаженого вихру лїтали стада петрелїв, тих жалїбних віщунів бурі.

В тій хвили протяжний і проймаючий свист приглушив гук гураґана. Пара пустила ся нагле отворами кітла, роздав ся алярмовий свист з незвичайною силою. Яхт дуже перехилив ся, а Вільсон, що стояв коло керми упав на поміст ударений несподївано друком. В *Дункана* ударила филя, що надійшла з боку.

— Що стало ся? — спитав Джон Менґлїс, вибігаючи на місток.

— Корабель перевертає ся! — відповів Тома Остен.

— Чи може відорвало керму?

— До машини, до машини! — дав ся чути голос інжинїра.

Джон кинув ся до машини; клуби пари наповнювали комнату, а машина вже не порушала ся і корабель стояв на місци. Тодї механїк, побоючи ся о кітли випустив скоро всю пару.

— Що то значить? — спитав капітан.

— Шріба скривила ся, чи запяла о щось — відповів механїк — досить, що не хоче порушати ся.

— Чи то не дасть ся поправити?

— Не можна.

Впрочім тепер не було часу на то, аби направляти ушкодженя, шріба не порушала корабля і пара, що не могла нїкуди вийти отворила собі кляпи. Треба було взяти ся до вітрил і глядати помочи у того вітра, котрий в тій хвили був найнебезпечнїйшим ворогом.

Джон вернув на поклад, двома словами сказав льордови о тім, що стало ся і налягав на него, щоби з прочими подорожними зійшов до каюти. Однако Ґленарван хотїв лишити ся на помості.

— Нї! — відповів Джон рішучим голосом. — Я повинен остати сам тут з моєю залогою. Прошу піти до каюти. Корабель міг би похилити ся, а тодї филї змели би вас з помоста.

— Але ми можемо вам на що придати ся.

— Ідїть, ідїть мильорде, прошу вас! Ідїть конче до каюти. Суть хвилї, в котрих я паном на покладї. Прошу війти до каюти, я бажаю того.... навіть хочу!

Лише дуже важне і тяжке положенє могло зробити, що Джон Менґлїс відізвав ся в такий спосіб до свого пана. Ґленарван порозумів, що єго обовязком було дати з себе примір. Отже зійшов з помоста в товаристві трех инших осіб і всї пішли до женщин, що з тревогою і непевностию дожидали кінця тої страшної борби.

— То рішучий чоловік той мій капітан! — сказав Ґленарван вступаючи до каюти, а Паґанель притакнув головою, вдоволений з такої енерґії молодого командапта.

Джон не тратив нї хвилї, щоби видобути корабель з того небезпечного положеня, в якім найшов ся, коли попсувала ся шріба. Єму ходило головно о то, щоби не віддалювати ся від обібраної дороги; отже треба було передовсїм ощаджувати вітрила і не виставляти їх на силу бурі.

Яхт знаменито побудований, плив легко по филях і звивав ся як Саский кінь, що чує остругу. Вітрила вироблені з найлїпшого полотна шкотского, були дуже сильні, однако надто довго не могли оперти ся такому скаженому гураґанови.

Так минула друга половина ночи. Числено ще на то, що коли надійде день, то буря зменшить ся; однако та надія показала ся даремною. Около осьмої години рано гураґан ще збільшив ся.

Джон не говорив нїчого, але дрожав о корабель і о житє подорожних. *Дункана* кидало як мячем, нераз перехиляв ся так, що вже здавало ся не піднесе ся більше. Вже моряки з сокирами в руцї були готові перетинати вітриль-

вискакувати вікном з хати, завалкла ся перепалена хата і стеля і присипала єго огнем і полуміниє. Вправді Горин видобув ся з огня, але лице і руки так єму попекло, що тіло виглядає як одна страшна рана. Як лїкар каже, не грозить Горинови небезпечність утрати житя, але буде довго мучити ся, заки верне цїлковито до здоровля.

— **Нещастні пригоди.** При заведеню електричного осьвітленя в Чернівцях був в роботї також молодий шлюсар Рехтшаффен. В середу він вилїз на стовп і щось там робив, аж нараз впав на каміне і розбив ся. Єго відвезли до шпиталю, де на другий день помер. Се вже не перший випадок, котрий лучає ся при тім заведеню і тому справедливо домагають ся, аби роботи робили ся з більшою осторожностию. — В Ісипівцях, коло Озірної, сполошили ся дня 2-го с. м. запряжені в возї конї господаря Остапа Смолиньского з Серединець і вбігли на трилїтного синка того-ж господаря, що бавив ся при дорозї та убили єго на місци. Конї стояли без догляду і тому не було кому їх здержати.

— **Гарріет Бічер-Стове,** славна американьска повістеписателька, померла дня 2 липня в Новім Йорцї в 84-тім роцї житя. Она була авторкою повісти: "Хата дїда Томи", в котрій описала гнет невільників-муринів в північнім Америцї. Она знала ті відносини, бо перебувала довший час в Сінсінаті між родинами американьских плянтаторів. Тота книжка зробила величезне враженє не лише в Америцї, але в цїлім сьвітї і була в короткім часї переложена на всї европейскі язики.

— **Поєдинок на яйця.** Між Вольфом Райхом а Жигм. Шварцом, Галичанами, купцями яєць, прийшло сими днями в Будапештї, де оба мешкають, до цїкавого поєдинку. Зразу вели оба купцї при Королївскій улици інтерес спільно і добре їм поводило ся. Але відтак они посварили ся і подїлили ся склепом та кождий вів інтерес на свою руку. В наслїдок того повстала між ними конкуренция і нераз приходило до завзятої сварки. Вкінци постановили оба вороги покінчити спір між собою поєдинком на — яйця. Кождий з них мав кинути в противника по 100 яєць з віддаленя пятьох кроків, не виключаючи і яєць гнилих. Отже послїдного четверга стануди оба напротив себе у власній компатї, з котрої винесено всї річи. Цїлої пів години кидали в себе яйцями оба противники, аж вкінци Райх не видержав. Не міг побідити противника яйцями і прискочив до Шварца з своїми костистими кулаками. На то не умів відповісти нещастний противник і без памяти упав на землю. Райх утїшений побідою перебирав якийсь час ногами по поваленім противнику, доки не надбігли люди і не відорвали немилосердного витязя від єго жертви. Тяжко покалїченого Шварца відвезено до шпиталя сьв. Роха, а Райха за надто воєнний настрій замкнено до вязницї.

— **Найбільший міст на сьвітї** будують тепер над водопадом Ніяґари, на місце давного висячого. Міст той буде двоповерховий. Висший поверх призначений для поїздів зелїзничих, низший для піших і возів. Віддаль між двома стовпами кінцевими виносить 550 стіп. На той міст вийде 5,560.000 фунтів сталї.

— **Сьвятий телефон.** Абесиньский король Менелик хоче запровадити в своїй державі телеґраф і телефон. Але що дикі Абесинцї не мають зрозуміня для таких річий і певно нищили-б їх, то Менелик закликав сьвященикiв і казав їм оречи, що телеґраф і телефон сьвяті, а хто їх нарушить, підпадає карі смерти.

Штука, наука і лїтература.

— **,,Зорі" ч. 12** містить: "Не той став", повість Івана Левицкого (продовжене); — поезию М Школиченка "Орел"; — нарис Ольги Кобилянськоі "У сьв. Івана"; — продовжене образків з житя православного духовеньства на Українї, Володимира Левенка Per pedes apostolorum; — "З байок Пієра Ляшамбоді" в переkладі В. Самійленка; — нові поетичні твори Степана Руданьского; — драму Фридриха Шілєра "Мария Стуарт"; — продовжене листів з Криму О. Кониського; — "Т. Шевченко в дорозї з заслания", критично-біоґрафічний нарис О. Кониського (продовжене); — біоґрафію Олександра Кониського (написав Вас. Лукич); — хронїку, біблїоґрафію. — З ілюстраций містить се число "Зорі": Портрет О. Кониського; — вид міста Ялти на Кримі; — вид могили Степана Руданьского в Ялтї. — Додаток: Словаря росийско-україньского Уманця і Спілки 11. аркуш (Покатость—Положительний).

— **В ч. 13 „Дзвінка"** з дня 5 липня поміщено: Початок повістки Стефана Пятки „Суєта о насущний"; — продовжене „Учених розмов Никольця з татуськом" Ост. Макарушки; — дальшу часть „Подорожи Ґулївера до краю великанів" Джонатана Свіфта; — продовжене оповіданя Е. Бертета „Малий Американець"; — пояснене до ілюстраций „Мяжень (кактус) великаньский" та розвязку задач з ч. 12.

— **„Учителя"** ч. 13 містить: Продовжене статї Ант. Глодзиньского „Огород шкільний"; — розвідку В. Ш. про чорний і червоний снїг; — відчит Євг. Ярошиньскої „Про средства виховання жіночої молодїжи на селах"; — оголошене дирекциї семинариї учительскої в Самборі; — вісти з руского товариства педаґоґічного, всячину, постанови властий шкільних і конкурси.

Господарство, промисл і торговля.

— **Оферта.** Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних подає до відомости: Урядова „Ґазета львівска" оголошує розписанє оферт для достави шутру з каменя товченого і рафонованого, котрий в роцї 1897 ц. к. Дирекция руху у Львові буде потребувати. Оферти, споряджені на відповідних друках можна вносити найпізнїйше до 10 серпня с. р. до 12-ої год. в полудне до ц. к. Дирекциї руху у Львові.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Новий шлях ц. к. зелїзниць державних Нідер-Лїндевізе-Барцдорф (Гайнерсдорф) зі стациями Зепдорф, Обер-Гермсдорф, Барцдорф і Гайнерсдорф, як тоже перестанками Домсдорф і Ам-Ґемерке передасть ся до прилюдного ужитку дня 2 липня 1896. Згадані стациї суть зладжені для загального руху а перестанки тілько для руху особового і цїловозозових ладунків.

Зелїзниця льокальна Шварценав-Цветль зі стациями Берншляґ, Германс, Ґрос-Ґльоґніц і Цветль і пристанком Ґеротен-Штіфт Цветль буде передана до прилюдного ужитку дня 5 липня 1896. Згадані стациї уряджені для загального руху, а пристанок тілько для перевозу осіб і пакунків.

Дотеперішню назву стациї "Стріґно" на шляху Трієнт-Теццє, змінено з днем 1 липня 1896 на Вілянєдо-Стріґно.

Торг збіжевий.

Львів дня 7 липня: Пшениця 7·20 до 7·50 зр.; жито 5·60 до 6·—; ячмінь броварний 5·— до 5·20; ячмінь пашний 4·50 до 4·90; овес 5·60 до 6·—; ріпак 8·50 до 9·—; горох 4·50 до 7·—; вика 4·25 до 4·50; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка 6·— до 6·50; конюшина червона галицка 25·— до 30·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Парма 8 липня. Минувшої ночи хотїла патруля поліцийна арештувати якогось Кассінелїго, але богато людий стануло в єго оборонї і прийшло до бійки з поліциєю. Кассінелїго застрілено револьвером. Товпа пїгнала тогди за поліциєю аж до касарнї і напала на касарню. Поліция стала стріляти і убила 4 людий.

Атини 8 липня. Укладає ся проґрама кретийских жадань після котрих остров Крета має бути під взглядом економічним независимий; доходи з мита мають вплывати до каси острова а буде установлений окремий податок, котрий буде іти султанови на данину. Порта має іменувати ґубернатора християнина і мати право спротивити ся ухвалам сойму.

ні линви великого машту, коли в тім вітер відорвав нагле вітрила і они полетїли сьвітами немов великаньскі альбатроси.

Дункан знов підняв ся, але позбавлений всякої підпори на филях і без проводу скакав з такою силою на всї боки, що побоювано ся, аби машти не вломили ся аж до насади. Корабель не міг би довго видержати в такій шаленій їздї і кождої хвилї могла до середини налити ся вода скалубинами, які потворили ся в кадовбї.

Щоби оминути тої небезпечности, постановив Джон пустити корабель в напрямі вихру і то єму перед вечером удало ся, коли по кількох годинах тяжкої працї затягнено вітрило на один машт. Під тим кусником полотна біг *Дункан* з величезною скоростию в північно-всхідним напрямі. Та скорість виратувала корабель, хоч нераз лучало ся, що морскі филї гонені гураґаном перескакували через него і заливали водою цїлий поміст.

В такім положеню між надією і розпукою перейшов день 15-го грудня і цїла слїдуюча ніч. Джон Менґлїс нї на хвилю не зійшов з свого становища, не брав нїякого корму; єго спокійна стать і черти лиця не зрадили нї разу страшної тревоги, що роздирала єго душу. Своїми очима рад би був передерти хмари, що нагромадили ся на півночи.

І справдї було чого боятн ся. *Дункан* звернений з своєї дороги гнав цїлою силою до австралїйского побережа; нїчого не могло єго здержати. Джон Менґлїс причував, що шалена струя тягне єго корабель. Що хвиля бояв ся, аби корабель не ударив о скали і не розбив ся на дрібні кусні. Як він обчислював, було до берега що найменше ще яких дванайцять миль. Але стрітити ся з землею значило розбити корабель. Сто раз лїпше було лишити ся на океанї, бо з водою міг яхт ще скорше бороти ся; коли буря зажене єго до землї — пропаде.

Джон пішов до льорда Ґленарвана. Говорив з ним сам на сам, описав єму щиро цїлу грозу положеня і вкінци сказав, що по зрілїй розвазї готов звернути *Дункана* до берега і пожертвувати єго, щоби лише виратувати подорожних.

— Робіть, що уважаєте за найлїпше — відповів Ґленарван.

— А леді Єлена, міс Ґрант?

— Повідомлю їх аж в послїдній хвили, коли вже не буде надїї удержати ся на мори. Скажете менї, коли то буде.

— Добре мильорде!

Ґленарван вернув до женщин. Они не знали о цїлій небезпечности, але чули, що она дуже велика. Однако заявляли богато відваги, не менше від своїх товаришів. Паґанель говорив о воздушних струях, хоч єго нїхто не слухав, а майор, як музулманин, що вірить в призначенє, ждав що стане ся.

Около одинайцятої гураґан здавалось зменшив ся, мрака розступила ся і Джон доглянув низький берег в віддаленю шістьох миль, до котрого гнав корабель. Филї підіймали ся часом і на пятьдесять стіп високо; Джон догадував ся, що они мусїли від чогось відбивати ся і що там мусять бути піскові лави. Остен був тої самої гадки.

— Отже лиш в Бозї надія — сказав капітан. — Коли Він не найде для *Дункана* догідного переходу і не переведе єго через него, то ми пропали.

— Море ще тепер високе — відповів поручник, — може нам удасть ся переплисти ті лави.

— Але-ж дивіть ся чоловіче, як страшно ідуть филї. Який же корабель устоїть ся против них! Молїм ся друже.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

В Тернополи закупила спілка християньска бараки військові при гостинци Смиковецкім, котрі зараз почнуть ся розбирати. Тому дуже добра тепер лучаесь нагода для потребуючих, набути кождої хвилї за дуже низьку цїну ріжний материял будовляний як: дошки, бальки і т. д.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.